VĚRA ŠURMANOVÁ

TŘETÍ MUŽ

VĚRA ŠURMANOVÁ

TŘETÍ MUŽ

...a žraloci v temných hlubinách číhají...

TZ-one

Vydání první 2024

© Věra Šurmanová
© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one

ISBN: 978-80-7539-171-1 (ePub verze)
ISBN: 978-80-7539-172-8 (mobi verze)
ISBN: 978-80-7539-173-5 (PDF verze)

OBSAH

Kapitola 1 - ÚNOS..... 5
Kapitola 2 - PŘEDTÍM 7
Kapitola 3 - V KOBCE 9
Kapitola 4 - NEVZDÁVÁM SE 13
Kapitola 5 - KÝM JSME BYLY... 15
Kapitola 6 - EXISTUJE ŘEŠENÍ? 17
Kapitola 7 - TOUHA PŘEŽÍT 19
Kapitola 8 - PŘÁTELÉ DOMA 21
Kapitola 9 - PŘÍBĚHY OBĚTÍ 22
Kapitola 10 - PŘÍPRAVA ÚTĚKU 24
Kapitola 11 - KROK ZA KROKEM 28
Kapitola 12 - ÚTĚK 30
Kapitola 13 - NA SVOBODĚ 33
Kapitola 14 - POTÉ 36
Kapitola 15 - SOUD 41
Kapitola 16 - ŽIVOT 44
Kapitola 17 - PO 3 LETECH 48
Kapitola 18 - ZRADA 53
Kapitola 19 - NOVÉ LOUČENÍ 58
Kapitola 20 - DÉJÀ VU 60
Kapitola 21 - NOVÝ ŽIVOT 63
Kapitola 22 - KONEC NADĚJÍM 70
Kapitola 23 - HON POKRAČUJE 73

Kapitola 24 - TÁPÁNÍ V MLZE 74
Kapitola 25 - PÁTRÁNÍ NA VLASTNÍ PĚST 77
Kapitola 26 - KDO JE TŘETÍ MUŽ? 81
Kapitola 27 - TEMNÉ VODY 84
Kapitola 28 - INDICIE 86
Kapitola 29 - ZNOVU NA MÍSTĚ ČINU 89
Kapitola 30 - CO UŽ VÍME? 96
Kapitola 31 - SOUČASNOST VERSUS MINULOST 98
Kapitola 32 - KLUBKO SE ROZMOTÁVÁ 101
Kapitola 33 - DALŠÍ DÍL SKLÁDAČKY 106
Kapitola 34 - MŮJ DŮM, MŮJ HRAD 109
Kapitola 35 - RESTART 114
Kapitola 36 - PROKÁZANÁ SPOJENÍ 117
Kapitola 37 - ZÁHADNÝ DOKUMENT 119
Kapitola 38 - HLEDÁNÍ PRAVDY 121
Kapitola 39 - NEČEKANÝ TELEFONÁT 123
Kapitola 40 - HRABĚNKA 126
Kapitola 41 - POCHYBNOSTI 130
Kapitola 42 - S DŮVĚROU 133
Kapitola 43 - NEŽÁDOUCÍ SETKÁNÍ 140
Kapitola 44 - POD SVÍCNEM BÝVÁ TMA 142
Kapitola 45 - SVĚTLO NA KONCI TUNELU 146
Kapitola 46 - FINÁLE 148
Epilog 151

Kapitola 1

ÚNOS

Ležím v nákladovém prostoru nějaké dodávky na zatuchlé dece. Ruce i nohy mám svázané. Kvůli pásce přes oči nic nevidím. Je mi zle, hlava mi třeští a mám sucho v ústech. Postupně si začínám vybavovat pár okamžiků, které tomu předcházely. Nevím a nemám ani jak zjistit, jak dlouho tady jsem. Mobil mi ten násilník vzal v autě hned v noci, když mne unesl a brzy nato jsem ztratila vědomí. Podle pocitu hladu a žízně usuzuji, že muselo uplynout hodně času.

Auto se pohybuje klidně bez větších otřesů po hladkém povrchu nějaké frekventované vozovky. Podle okolních zvuků odhaduji, že jedeme po dálnici. Uvnitř kabiny se otepluje. Vlastně tady začíná být nesnesitelně dusno. Zřejmě je kolem už poledne.

Zastavili jsme. Zpozorněla jsem. Co se teď bude dít? Z kabiny řidiče už nějakou dobu neslyším žádný zvuk. Možná auto odstavil na nějakém parkovišti a vzdálil se. Musím té šance využít! Zkusím se dostat ven a najít pomoc. Ruce mám svázané za zády a pásku se mi z očí nedaří setřást, takže pouze odhaduji, kde mohou být zadní dveře. S velkými obtížemi se k nim posouvám.

Právě když se mi podaří dostat se na konec kabiny, ozve se zvuk otevírání předních dveří, hned poté jejich zaklapnutí a dodávka se prudce rozjíždí.

Chci volat o pomoc, ale hlas mi z úst nevychází. Potřebuji se napít. Přesouvám se co nejrychleji zpět na původní místo a buším nohama na korbu. Nikdo nereaguje. Snažím se křičet, ale jenom sípám. Auto jede nerušeně dál. Vzdávám to, už nemůžu. Musím zůstat klidná a šetřit silami.

Náhle ucítím, že prudce zatáčíme. Přejíždíme na jinou, méně kvalitní vozovku. Z otupění mě probírají nárazy auta, které mi v celém těle působí bolest. Snažím se najít si alespoň trochu pohodlnější polohu, ale deka, na které ležím, je moc tenká a pod ní je už jen plech podlážky kabiny. Po další hodině této neklidné jízdy se mi vlivem celkového vyčerpání daří občas upadnout do dřímoty, avšak každý větší otřes mne znovu probírá a vrací mě zpět do beznaděje. Když se to opakuje snad po sté, uvědomuji

si, že se mezitím ochladilo. Zřejmě nastala noc.

Jak dlouho ještě pojedeme? Nechci ani domýšlet, co mě čeká na konci této cesty, protože jakákoliv představa, která mne napadá, je víc než děsivá.

Spánek je ale milosrdný, tak mu znovu dovoluji mne ovládnout. Teď se však s leknutím probouzím. Vytrhne mě změna rytmu a brzy nato i nečekané ticho. Motor auta ztichl a jeho pohyb ustal. Neslyším žádné další okolní zvuky, které nás po celou cestu provázely. Zřejmě jsme dojeli do cíle.

Ozve se zvuk otevírání bočních dveří auta. Někdo mi sundává boty a surově mě vytahuje za nohy z auta. Malou škvírou pod páskou mi proniká do očí slabé světlo žárovky. Kde to jsem?

Živím v sobě naději, že je to jen nějaká hloupá hra nebo nedorozumění... teď se všechno vysvětlí, dostane se mi omluvy a vrátím se domů….

To se ale bohužel neděje.

Zaslechnu tlumený hovor dvou mužů a nesrozumitelný pokyn jednoho z nich. Poté mě někdo hrubě chytne za rameno a tlačí mne před sebou. Oči mám stále zavázané, takže nevím, kterým směrem se mám vydat a klopýtám. Silná ruka, položená na mém rameni, mě ale bolestivě navede požadovaným směrem.

Po malé chvíli, podle odrazu zvuků v prostoru a těžkého zatuchlého vzduchu hádám, že se nacházíme v tunelu nebo v nějaké chodbě v podzemí. Ale ne příliš hluboko, cesta se svažuje jen mírně, žádné schody. Žaludek mám stažený obavami a srdce mi prudce buší. Vzápětí slyším zvuk odemykání zámku, cvaknutí kliky a po pár krocích nějaký šramot. Vnímám všechny zvuky se zvýšenou citlivostí a s ochromujícím strachem z neznáma.

Žádná moje sebevíc děsivá představa se ale ani neblížila tomu, co mne čekalo ve skutečnosti. Šok z toho, co jsem ucítila, když jsme vešli a uviděla poté, když mi můj doprovod strhl pásku z očí, asi nikdy nezapomenu. Ztuhla jsem hrůzou.

Kapitola 2

PŘEDTÍM

„Ale ne! Dost, už se nemůžu ani smát. Ty jsi samá legrace, Filipe. Ale taky vím, že jsi můj nejlepší kámoš, na kterého se můžu vždycky spolehnout i kdyby bylo nejhůř. Je to tak, viď?“

Kamarád Filip na moment zvážní a pak s lišáckým úsměvem teatrálně prohlásí: „To vždycky. Budu tady pro tebe pořád, Viki. I kdybych se oženil, měl sedm dětí a dvě nebo tři tchyně…. A možnost právě sledovat lepší film na Netflixu než je tento….“

„Ty asi nebudeš nikdy vážný, že ne?“ a zaplaví mne pocit štěstí, že mám tak úžasné přátele.

O rodiče jsem přišla v devatenácti letech, v prvním roce na vysoké. Autohavárie při jejich pracovním pobytu v blízkovýchodním hlavním městě. Byla jsem jedináček a nejbližší příbuzní bydleli na druhém konci světa a dlouho předtím jsme nebyli v kontaktu. Tak jsem zůstala sama. Věkem sice už dospělá, ale vlastně ještě nezkušená a velmi zranitelná.

Měla jsem ale štěstí na spolužačku Ivonu, která mi tehdy nabídla ekonomicky výhodné spolubydlení v malém pronajatém bytečku v centru města. A především mi byla velkou psychickou oporou. A tak nějak samozřejmě jsem s ní potom trávila každé svátky na venkově u jejích rodičů anebo v domě jejího ženatého bratra, který měl dvě malé děti, dceru a syna. Prožili jsme všichni mnoho krásných společných chvil a hodně jsme se spolu nasmáli. To mi pomohlo překonat těžké období a vytěsnit z hlavy tu strašnou tragédii. Oni se stali mojí novou a jedinou rodinou.

Někdy v té době došlo na další osudové setkání. Ivona potřebovala opravit notebook a od kamarádů ze školy dostala kontakt na mladého muže, studenta postgraduálního studia, který je prý coby IT expert široko daleko nejlepší.

Zavolali jsme mu a domluvili si s ním schůzku v kavárně blízko menzy. Ivona s sebou vzala svůj noťas, a Filip, tak se jmenoval, jí ho na místě lehce a elegantně rovnou zprovoznil. A nic za to nechtěl. Domluvili jsme

se s ním, že ho alespoň pozveme na burger, což s úsměvem přijal.

Byla s ním fakt zábava a byl to gentleman. Tak se začalo rodit přátelství nás tří, které přetrvává dodnes. Přitom jeho život také nebyl žádné peříčko. Jednou měl svěřovací náladu a dozvěděli jsme se, že stejně jako já, ani on už nemá rodiče a musel se starat o sebe sám. I když, na rozdíl ode mne, zdědil docela slušné peníze a může si dovolit pěkný prostorný byt v dobré čtvrti a nemusí si přivydělávat brigádami na studium, jako většina z nás.

Tehdy nám také pověděl o svém o 3 roky starším bratrovi, kterého ale od svých 12ti let neviděl. Ví jen to, že rodiče ve své poslední vůli stanovili, že v případě jejich smrti budou Filipa vychovávat prarodiče z matčiny strany v Evropě a jeho bratra příbuzní ze strany otce na Blízkém východě.

To jsme měli oba společné, jakousi křehkou vazbu na ta vzdálená místa. Když nám to vykládal, byl v jeho výrazu smutek. Jinak to byl veselý, bezprostřední a empatický mladý muž, se kterým byla radost trávit čas.

Mít za nejlepší přátele tyto dva skvělé lidi je i velmi praktické. On pomůže s nábytkem při stěhování, opraví PC nebo zámek ke dveřím, poradí s telefonem a tak... a kamarádka, ta zase ví, kde koupit to nejskvělejší oblečení za výhodnou cenu, kde servírují pro nás, „chudé studentky“, dobré levné jídlo a pití a taky kde se nacházejí zajímaví lidé a dobrá společnost.

Zrovna dnes jdeme na akci, kde bychom se mohli dobře pobavit; samozřejmě ve vší počestnosti. Jsme sice ještě mladé, je nám dvacet jedna let, ale nejsme potřeštěné a dobrodružství hledající holky. Obě studujeme historii umění a rády se potkáváme s lidmi z oboru, kteří jsou pro nás inspirací. A určitě se tam z mnohými z nich setkáme i dnes.

Bohužel Filip nás tentokrát nedoprovodí, prý má jakousi neodkladnou schůzku.

Je začátek června, za pár dní nám skončí semestr a rozjedeme se na prázdniny. Chybí nám už jen jedna zkouška a tak na chvíli na školu zapomeneme a jen se budeme bavit.

Kapitola 3

V KOBCE

Mám pocit, že jsem se náhle ocitla v úplně jiném časoprostoru. Můj mozek vůbec nedokáže pochopit, co se to vlastně děje. Nacházím se v jakémsi sklepním půlkruhovém prostoru bez oken. V zadní části kolem zdi sedí na zemi čtyři zubožené mladé ženy. Zhruba uprostřed této kobky stojí kýbl s fekáliemi, kterými je prosycen vzduch.

Prostor je osvětlen jen jednou slabou žárovkou na zdi u vstupu. Přesto se dá rozeznat, že ženy jsou špinavé, mají strhané rysy a výraz jejich tváří odráží strach.

Můj únosce svou tvář neskrývá. To je pro mne špatné znamení. Nejspíš počítá s tím, že se odsud nikdy nedostanu.

Smýkl se mnou na stranu a sundal mi pouta. Ale ani jsem si nestačila promnout ruce, abych v nich znovu získala cit a opět mne spoutává. Tentokrát s rukama vepředu. A současně mi pouty provléká jakési ocelové lanko, které se táhne i kolem ostatních.

„S tímto moc neškubej, jinak….!“ a udělal významnou pomlku.

Bylo to poprvé, kdy na mne promluvil. Do té doby dělal vše mlčky a jaksi roboticky. Pak pokračuje: „Jinak to vybouchne a roztrhá vás to na malé kousíčky. Tebe i tvé kámošky to pošle do nebe. Nebo spíš do pekla, kam stejně všechny patříte.“ Přiblížil se těsně ke mně a zašklebil se. Ucítila jsem zápach z jeho úst a přemohl mne hluboký odpor.

Teprve teď mi došlo, že se nejedná jen o nějaké nedorozumění nebo omyl. Naopak. To, co se mi právě stalo, je velmi vážné a tímto okamžikem to bohužel nekončí. Nýbrž začíná!

Praštil mnou o zeď, až se mi zatmělo před očima a upadla jsem na kolena.

Nikdy předtím jsem ho neviděla. Navzdory tomu tady ležím potlučená a spoutaná, a snažím se pochopit, co se to vlastně děje, co jsem udělala špatně, že se mi něco takového přihodilo! Kdo jsou ty ženy, jak dlouho je tady vězní? A proč?

Poté, co mě připoutal, přešel věznitel kolem ostatních až k první dívce

vpravo. Tu hrubě zvedá ze země, přes oči jí uvazuje pásku, nožem jí přeřezává plastová pouta, aby ji odpojil od lanka, nasazuje jí nová a za ně táhne dívku za sebou. Zašramotí něčím v plechové skříňce na zdi pár metrů ode mne a rychle se svou kořistí odchází. Cestou zhasíná i tu jedinou ubohou žárovku u vchodu. Nastává temné, tíživé ticho.

Opatrně se po tmavém sklepení rozhlížím. Shora proniká skrze malý průduch v klenbě trocha světla. Můj zrak se jen velmi pomalu přizpůsobuje podmínkám v kobce, ale přeci jenom začínám rozeznávat obrysy okolního prostoru. Stěny a klenbu tvoří staré, vydrolené terakotové cihly, porostlé černou plísní. Podlahu nahrazuje jen udusaná hlína. Celý prostor působí zlověstně.

Zkouším si udělat trochu pohodlí a nevěřícně se rozhlížím tmou. Sedíme na zemi, opřeny o vlhkou stěnu. Na rukou máme nasazená plastová pouta. Cítím chlad ocelového lanka. Jeho smysl mi nedochází. Až po chvíli. Lanko je dvojitě provlečeno všemi pouty; jedna jeho strana je navíc provlečena kovovými oky na zdi za každou z nás. Po mé levici pravděpodobně ústí do plechové skříňky na zdi. A jak zjistím později, je i po úplném natažení lano natolik krátké, že dosáhne pouze ke kbelíku uprostřed, a to vždy jen s jednou z nás. Nic víc jeho délka neumožňuje. Žádná jiná hygiena, jen ten kbelík uprostřed.

„Co se to tady děje, co to má znamenat?“ zeptám se polohlasem. V duchu stále nedokážu přijmout jiné vysvětlení, než že jde o nějaký omyl. Na sobě mám jenom to, co jsem měla v okamžiku únosu, lehkou modrou blůzku a minisukni. Je mi zima, mám hlad a ukrutnou žízeň. Taky potřebuji nutně na záchod. Přeci nebudu muset použít ten kbelík!

Zkouším zatáhnout za lanko. Ihned uslyším tichý šepot: „To nedělej, jinak to vybouchne.“

Zeptám se také potichu: „Co vybouchne? Vůbec ničemu nerozumím. Proč jsme tady?“ A můj hlas začíná mít nádech hysterie.

„Nesmíme spolu mluvit,“ zle na mne sykne moje sousedka vpravo.

„Možná tu mají odposlech nebo kameru,“ pošeptá jiná dívka, ale ta už spíše konejšivým hlasem, aby mne uklidnila.

Navzdory strachu se další z dívek rozhodne o pár informací podělit: „Často jednu z nás odpoutají, jako před chvílí Mili. Odvlečou ji a vrátí ji

zpět zcela zmučenou. Nikdy nevíme, která z nás to bude, nemá to žádná pravidla.“

Teprve teď mi plně dochází, že jsem obětí skutečného únosu. A taky že jsem ve velkém průšvihu! V tomto vězení jsem pátá v řadě. Kolik mám asi času, než dojde řada v mučení na mě? Mám vůbec nějakou naději se z toho dostat?

Jdou na mě mdloby a mám co dělat, abych svému pocitu nepodlehla. Rychle mi však dochází, že by to byl špatný začátek. Vzchop se, říkám si. Dokud máš zdravý rozum a nezraněné tělo, musíš se pokusit se z této hrozivé situace dostat! Nějaký způsob najdu, uklidňuji se v duchu. Třeba se mi podaří utéct.

Nejspíš ale nejsem první, kterou to napadlo a bude to setsakramentsky těžké, avšak zkusit to rozhodně musím.

Ptám se: „To ještě žádná neutekla?“

„Nevíme, ale některé dívky odsud zmizely.“

Není těžké uhodnout, co se s nimi asi stalo. Protože jinak už by tady byla pomoc zvenčí. Naposledy to tak prý dopadlo s dívkou, která byla připoutána na místě, kde teď drží mě.

To znamená, že nejsem pátá oběť, ale bůhví kolikátá! Zamlží se mi před očima.

„Jak dlouho tady jste? Dostáváte najíst, napít?“ zajímám se o praktickou stránku věci, protože cítím, že mi brzy dojdou síly.

Únosce prý chodí v podvečer, někdy přinese trochu jídla a vody, jindy ne; stěží zaslechnu tichou odpověď. Předtím, než se tady objeví, je prý slyšet zvuk motoru auta.

To by mohlo znamenat, že dojíždí ze vzdálenějšího místa. Rychle tu informaci vyhodnocuji. Dobré vědět pro případ našeho útěku, kam se od teď upínají všechny mé myšlenky. Bylo by tak dost času na přesun do bezpečí. A můj mozek okamžitě začíná s přípravou plánu na útěk.

Čím dříve, tím větší naděje. Ovšem za několika podmínek a to:

- že nás elektronicky nesledují a nedozví se tak on-line o našem záměru utéct …..

- že se nám podaří se bezpečně odpoutat ….

- že bude možné překonat vzdálenost odsud až do civilizace, o níž nevíme, jak daleko je…..žádná z nás totiž ani netuší, kde se nacházíme

- a také pravděpodobně v důsledku kupy dalších neznámých a třeba i náhodných okolností….

Myšlenky se mi v hlavě chaoticky střídají a s přibývajícím časem mne přepadá stále větší strach. Nemůžu skoro ani dýchat.

Po uplynutí nějaké doby se znovu ozve zvuk otevírání dveří. Mladík za sebou vleče dívku č. 1. Ta vypadá zbědovaně. Pomoct jí však nijak nemůžeme, jen všechny pláčeme s ní. Únosce nás hrubě okřikne s tím, že pokud neztichneme, tak si nás odvede také.

Otevírá plechovou skříňku na zdi, něco tam cvakne, odtáhne dívku k jejímu místu, znovu ji připoutá k lanku a opět jde ke skříňce. Tak, jako i prve, se ozve slabé cvaknutí. Potom poodejde za dveře sklepení aniž by je za sebou zavřel a ihned se vrací s kartonovou krabicí. Její obsah vysype na hromadu uprostřed půlkruhu.

Zahlédnu tam nějaké sendviče a vodu v PET lahvích. Marně se snažím rozeznat značku obchodu, kde to vše nakoupil. To by mohlo být vodítko pro bližší určení místa, kde se nacházíme. Při odchodu zhasíná světlo a pak už slyšíme jen zvuk zamykání dveří a vzdalující se kroky.

Kapitola 4

NEVZDÁVÁM SE

Dívka č. 1 upadá do milosrdného spánku. Později v noci se ale probouzí a její tichý pláč vzbudí i mne. Soucítím s ní, a abych ji trochu rozptýlila, šeptem se jí zeptám: „Mili, jmenuješ se tak, viď? Jak je ti? Můžu ti nějak pomoct?“

Vzdychne jen: kéž by. A bez ohledu na možné důsledky případného odposlechu tiše pokračuje směrem ke mně, jako by věděla, co přesně mě zajímá. A tak se dozvídám důležité podrobnosti i já, která jsem tady nová.

Páska na očích jí prý tentokrát trochu sklouzla na stranu a zahlédla část prostoru, kudy ji vedl. Zjistila, že nad tímto sklepením je jakási obrovská stodola. Odhaduje, že z venku to celé nejspíš vypadá jako staré nevyužívané hospodářské stavení s masivními dřevěnými vraty v průčelí. Uvnitř něj, asi padesát metrů vpravo, se nachází něco jako obytná vestavba a vede do ní nahoru několik dřevěných schodů.

Pocítím jiskřičku naděje. Když si všímá takových detailů, znamená to, že i ona, navzdory trýznivému zážitku, přemýšlí o situaci komplexně a velmi pravděpodobně s myšlenkou na útěk. A dál se snaží objektivně popsat, co se tam dělo.

„Nejprve mi dovolili se v koupelně osprchovat.“

„Dovolili?!“ ptám se nevěřícně.

„Ano, byli dva. K tomu mladíkovi, co do sklepa chodí, patří ještě jeden, větší, silnější a starší chlap.“ vzdorovitě prohlásí Mili.

To bude možná muž, který řídil dodávku, do níž mne mladík nacpal, napadlo mne.

Poslali ji do ložnice utřít se a obléct, ale než vůbec stihla sáhnout na ručník, oba se na ni vrhli. Předtím, když byla ještě v koupelně, zaslechla hlas jednoho z nich. Ten mluvil o tom, že doufá, že to nebude zase nějaká zdechlá mrcha, jako ta minule.

A poté pochopila, co tím myslel. Chtějí cítit odpor oběti a jejich moc nad ní. Pokud to vzdá, přestane je zajímat a zbaví se jí. Pak se nadechne,

jako by chtěla říct ještě něco, ale zaváhá, nakonec vydechne a mlčí.

Není divu, nechci na ni tlačit, vždyť má za sebou takovou hrůzu a potřebuje čas, aby se alespoň trochu vzpamatovala. Je jasné, že je na tom fyzicky špatně. Důležité však je, že v ní evidentně nezlomili ducha. A to je to hlavní. Určitě cítí odhodlání udělat cokoliv, co pomůže k útěku. To máme společné.

Zajímá mne, v jakém psychickém rozpoložení jsou ostatní dívky. Počkám, až se všechny postupně probudí a jen opatrně zkouším toto téma nadhodit. Cítím, že se musíme spojit a překonat ten hrozný strach, jinak se jakýkoliv pokus o záchranu nemůže podařit. Je to jediná cesta ke svobodě.

Pokud nás mají pod dohledem kamer nebo nás odposlouchávají, dozvíme se to brzy a zaplatíme za to. Ale může být ještě něco horšího než to, co už zažíváme nebo co nás tady čeká?

Těmito úvahami mi uplyne noc a den a znovu noc až do brzkého rána.

Když opět cvakne zámek, všechny strneme strachem, že nás opravdu sledují a slyšeli nás o útěku mluvit. A teď přijde trest! Kým začnou?

Ale je to jinak – únosce přivádí další dívku. Vysokou, štíhlou zrzku. Už tady nejsem ta nová, tou je teď dívka č. 6. Jak později zjišťujeme, jmenuje se Lea a je také studentka.

Přepadá mne beznaděj. Jak je možné, že jim to jde tak snadno?

Kradou nám naše životy a nikdo a nic je nezadrží!

Je nějaká naděje?

Kapitola 5

KÝM JSME BYLY….

Hodiny a dny dál ubíhají a žádná záchrana zvenčí nepřichází. Kolik času uplynulo, to nedokážeme v neustálém šeru nebo tmě, o hladu a žízni a bez dostatečného spánku, vůbec sledovat.

Navíc se děsíme každého zvuku, který by mohl znamenat, že si jdou pro jednu z nás. A v každé z nás se odehrává zápas mezi pocitem úlevy, když nejdou právě pro ni a strachem o tu, pro kterou si přišli. Prostá sebezáchova a výčitky svědomí v jednom.

Pokud některý den nepřijdou, využíváme takové chvíle ke vzájemnému povzbuzení a připomínáme si, kým jsme byly, než z nás udělali to, co jsme nyní. Svých bývalých životů se jen tak vzdát nehodláme. A proto si je při každé příležitosti připomínáme. Mluvíme o svých koníčcích, úspěších a o svých nejbližších.

Jsme si jisté, že nás naše rodiny a kamarádi hledají a doufáme, že nás nakonec určitě najdou. Musíme se udržovat v rámci možností v duševně přijatelné kondici. Zvolna se sbližujeme a vyprávíme si své příběhy.

***

Lea, dívka č. 6, ta nová, se zmiňuje o tom, že právě v den únosu složila náročnou zkoušku na škole, kam loni nastoupila.

Studuje matematiku a fyziku.

Dívka č. 4, Eva, umí hrát na piano, je to její velký koníček. A dokonce doprovázela sbor při vystoupení v jejich lokální televizní stanici.

Oběť č. 3, Anna, nám prozradila, že studovala medicínu, ale z rodinných důvodů ji nedokončila. Škoda, je tak empatická a určitě by byla skvělá lékařka. Avšak, až by jí to okolnosti dovolily, ráda by se ke studiu vrátila. Teď, po mateřské dovolené, se zaměstnala ve farmaceutické společnosti, což je pro její zaměření bezesporu dobrá volba.

Dívka č.1, Mili, se věnuje charitě, pomáhá zrakově postiženým lidem. Kéž bych i já byla schopna pomáhat jiným tak obětavě, jako ona.

Ale jsem spíš introvert a moje zájmy jsou více individualistické. Věnuji se malbě a studiu historie umění. Občas, jen příležitostně, vystavuji svoje obrazy v různých galeriích s jinými spolužáky z akademie.

Jediný, kdo se k našim hovorům nikdy nepřidává, je Julie, dívka č. 2. Stále tvrdošíjně mlčí, a když na ni promluvíme přímo, jen jí kanou slzy. Tak rády bychom jí pomohly, ale neumíme to.

Kapitola 6

EXISTUJE ŘEŠENÍ?

Dál sedíme na studené podlaze, opíráme se o studenou zeď a v hlavě se chaoticky převalují myšlenky na útěk, pomstu, ale často také pociťujeme zoufalství. Scénář našeho zneužívání se stále opakuje a vůbec nemáme možnost to zastavit.

Vyčerpáním a beznadějí dnes znovu upadám do krátkého a neklidného spánku. Mám sen. Zdá se mi, že jsem zavřená ve sklepě a s leknutím se probouzím. Bohužel, toto je skutečnost. To je mnohem horší než pouhá noční můra, ze které se člověk probudí a vše je na svém místě. Jsem uvězněná ve sklepení či kobce, což je asi příhodnější pojmenování tohoto místa, připoutaná společně s pěti dalšími dívkami ke zdi vězení. Nemám žádnou kontrolu nad svým životem, ztrácím tělesnou kondici a zdraví a pomalu mi dochází bezvýchodnost situace. Jak se mi to kruci jen mohlo stát!

Vybavuji si poslední okamžiky na svobodě. Bylo to na večírku, kde jsme s Ivonou potkaly spoustu lidí z oboru, povídaly si s nimi a nasmály se, až mi vyschlo v krku. Zašla jsem si k baru za Filipovým kamarádem barmanem pro vodu. Po chvíli se mi ale udělalo špatně a musela jsem rychle odejít. A tam, kdesi uprostřed města, mne dostali únosci. Proč právě mne?

Musím se soustředit a přijít na to, jak opět dostat svůj život zpátky. Přece musí existovat něco, co nám pomůže naši situaci změnit. Třeba naši věznitelé udělají nějakou chybu a bude to šance pro nás všechny.

Přehrávám si scénu, kdy únosce před tím, než některou dívku odpoutá a také před odchodem z kobky, otevře plechovou schránku na zdi pár kroků ode mne, nejblíže místu, kde je nyní připoutána Lea.

Uvnitř něčím cvakne. Připomíná mi to zvuk mechanického vypínače, kterým jsem nahazovala pojistky při zkratu elektřiny v domě mé babičky. Že by tam umístili spojovací mechanismus nějaké rozbušky? Sice tomu vůbec nerozumím, ale řekla bych, že v dnešní době by bylo takové řešení přece trochu moc „retro“; určitě by v současnosti něco takového šlo ovládat například mobilním telefonem na dálku.

Co když jde jen o nějakou atrapu, která nás má udržet bez odporu a žádné výbušné zařízení tam ani není? Ale proč by si vytrvale dávali práci s tím otvíráním a zavíráním skříňky vždy při každé manipulaci s pouty? Raději to nepodcenit a v našich plánech na útěk s tím, jako s vážnou hrozbou, počítat. Bohužel, bez bližšího prozkoumání skříňky se nepohneme ani o píď dál.

V myšlenkách se mi postupně formuje plán. Nejdříve se musíme pokusit dostat se co nejblíže k plechové skříňce, abychom mohly prohlédnout její vnitřek. Jenže tam kvůli délce lanka, provlečeného našimi pouty, nedosáhneme. Ledaže by, napadlo mne, když jedna dívka chybí, tak její část lanka trochu prodlouží celou zbývající délku a třeba tam v takovém případě poslední dívka, ta vlevo, dosáhne a rozbušku odpojí.

Nezbývá, než počkat, kdo bude další oběť zvrhlíků. Bohužel je to v současnosti asi jediný způsob, jak pokročit. Ale náhle mne polije studený pot. I kdyby se nám v takové chvíli podařilo do skříňky dosáhnout a rozbušku odpojit, tak to realizovat nemůžeme, protože to bychom tam zanechali napospas tu nepřítomnou dívku.

Můj plán se hroutí, a to jsem jej ani nestačila dokončit. Do očí se mi hrnou slzy zklamání. Musíme vymyslet jiný postup. Jsem velmi unavená, hladová a žíznivá. Jen nepodléhat panice.

Snažím se uklidnit se a přivolávám si vzpomínky na rodiče, kdy jsem byla ještě v bezpečí a propadám se znovu do spánku. Vidím se jako malá s tátou, který mi dává zábavné úkoly, aby mne rozptýlil před nějakým lékařským vyšetřením.

Ano! To je ono! To mne probudí. Musíme se dostat do lepší nálady tím, že na chvíli zapomeneme na stres. Pak budeme kreativnější a možná vymyslíme nějakou záchranu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Třetí muž.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.